

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΙΓ΄.

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ.

Ὁ ἄραψ, ὃν δέον νὰ καλῶμεν αἰγύπτιον σύγχρονον, διαφέρει τοῦ ἀρχαίου αἰγυπτίου κατὰ τὸν τύπον, τὴν χροιάν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν. Ὁ ἄραψ τῶν πεδιάδων τῆς Κάτω Αἰγύπτου, ἔχει χροιάν ὑπόλευκον, ἀνάστημα μέτριον καὶ μὺς ἰσχυρούς. Ὁ τῆς Μέσης Αἰγύπτου ἔχει τὴν χροιάν μελανωπὴν· ὁ δὲ τῆς Ἄνω Αἰγύπτου χαλκόχρουν. Ὁ τελευταῖος εἶναι χαμηλότερος τὸ ἀνάστημα καὶ ἥττον ἰσχυρός.

Οἱ μουσουλμάνοι τῆς Αἰγύπτου ἔχουσι πάντοτε τὴν κεφαλὴν ἐξυρισμένην, ἐξαιρουμένου τοῦ κατακορύφου σημείου αὐτῆς, ἐν ᾧ ἀφίνουσι τρίχας, μεταβαλλομένας πολλάκις εἰς πλόκαμον, κρυπτόμενον ὑπὸ τὴν τακίαν των. Τὸ γένειον διατηροῦσιν ἐν γένει ὡς καὶ τοὺς μύστακας. Ὅταν δὲ ὁ ἄραψ θίγη τὸ γένειόν του, σοὶ δίδει οὕτω τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ὃν ὅμως δὲν δυσκολεύεται κάποτε νὰ μὴ τηρῇ.

Ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ σύγκριται ἐκ μα-

κροῦ ὑποκαμίσου καὶ τῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τακίας. Οὕτως ἐνδύονται οἱ χωρικοὶ, οἱ ἀχθοφόροι καὶ οἱ ναῦται ἐν πάσῃ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρᾳ. Πολλάκις δὲ ἀπεκδύονται καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑποκαμίσου, ὅταν αὐτὸ τοὺς παρενοχλῇ εἰς τὴν ἐργασίαν των. Οἱ κάπως ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως φέρουσι καὶ βραχία πλατύτατα. Οἱ ἀνώτεροι πάλιν τούτων, ἦτοι ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν, ἔχουσι δύο εἶδη ἐνδυμασίας. Ἡ μὲν καλεῖται ἀρχαία αἰγυπτιακὴ, ἡ δὲ ἀραβικὴ. Τὴν πρώτην φέρουσιν οἱ νομομαθεῖς, οἱ κληρικοὶ, οἱ Σέχαι τῶν χωρίων καὶ οἱ ἐμπορευόμενοι. Τούτοις προστίθενται καὶ οἱ Κόπται. Τὴν δευτέραν φέρει τὸ λοιπὸν τοῦ πληθυσμοῦ.

Καὶ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἐνδυμα συνίσταται, ἐκτὸς τοῦ χιτῶνος καὶ τοῦ βραχίου, εἰς ἐσωτερικὸν μακρὸν χιτῶνα, ὡς τὸ ἐσώρασον τῶν ἱερέων, εἰς ἕτερον ἐξωτερικὸν χιτῶνα μὲ μακρὰς χειρίδας καὶ εἰς περσικὸν σιάλιον, ἐφ' οὗ τίθεται ἕτερος πολύχρους μανδύας, ἐξαιρουμένων τῶν ἀπογόνων τοῦ προφήτου, οἵ-

τινες φέρουσιν αὐτὸν πράσινον. Μετὰ ταῦτα φέρουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν τὰ κίαν (νυκτικὸν σκοῦφον, ὁμοιάζουσαν) καὶ ἐπ' αὐτῆς τίθεται τὸ φέσιον, ὅπερ περιτυλίσσεται ὑπὸ περσικοῦ σιαλίου. Οἱ γῦροι τοῦ σιαλίου τούτου ἢ σαρικίου, δέον νὰ γίνωνται ἀπὸ τῶν κάτωθεν τοῦ φεσίου πρὸς τ' ἄνω, ἐν τῷ μέσῳ δὲ δέον νὰ μένη τὸ σαρίκιον μᾶλλον ἐξωγκωμένον. Καὶ τοῦτο καλεῖται σαρίκιον ἀλλὰ τοῦρκικα. Οἱ τοῦ προφήτου ἀπόγονοι φέρουσι σαρίκιον πράσινον· οἱ Κόπται μέλαν· τοὺς τελευταίους μιμοῦνται καὶ οἱ Ἰσραηλιταί.

Τὸ δὲ νεώτερον ἔνδυμα συνίσταται εἰς ὑποκάμισον, ἐσώθρακον, μανδύαν μὲ χειρίδας σταυρούμενον ἐν τῷ στήθει, βρακίον ἐξ ἐρέας μέχρις ἀστραγάλων διηκὸν καὶ εἰς ἐπενδύτην κοντόν. Οἱ πόδες καλύπτονται ὑπὸ περικνημίδων, ἐφ' ὧν τίθενται κάλατσαί ὡς αἱ τῶν φουστανελοφόρων ἐν Ἑλλάδι. Σήμερον ὁμῶς ἀρκοῦνται οἱ πλείονες εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς περικνημίδας. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ φέρουσι μόνον τὸ φέσιον.

Ἡ πολυτέλεια τῶν ἐνδυμασιῶν τούτων συνίσταται εἰς τὸ εἶδος τοῦ ὑφάσματος, ὅπερ ἐστὶ βαρύτιμον. Διαρκεῖ ὁμῶς ἡ ἐνδυμασία αὕτη ἐπὶ ἔτη πολλὰ, ὅπερ μετριάζει τὸ ὑπέρογκον τῆς ἀξίας τῆς. (α)

(α) Πρὸ τίνος διετάχθησαν πάντες οἱ κατέχοντες δημοσίας θέσεις νὰ φέρωσιν εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, ἐκτὸς τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς, ἥτοι τοῦ φεσίου. Ὡστε νῦν δύναται εὐκόλως νὰ διακρίνηται τοὺς ὑπαλλήλους ἀπὸ τοῦ ἰδιώτου, καθὼς οἱ ὑπάλληλοι, ἀλλὰ παύμενοι τῆς θέσεώς των, ἀναλαμβάνουσι τὸ πρόσθεν ἐνδυμα αὐτῶν.

Οἱ ἄραβες, ὡς οἱ ἀνατολίται πάντες, δὲν συνειθίζουσι νὰ ἐκδύωνται ὅταν κατακλίνωνται. Τηροῦσι λοιπὸν κοιμώμενοι μέγα μέρος τῶν ἱματίων των. Ὁ κοινὸς λαὸς δὲ φέρει ὑπνώτων τὰ αὐτὰ ἐνδύματα, ἅπερ ἔφερε καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ὁδόν. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχουσι διπλὴν ἢ τριπλὴν ἐνδυμασίαν, δὲν εἶναι δύσκολον ν' ἀπαντήσωμεν ἀνθρώπους φέροντας τὸ αὐτὸ βρακίον ἢ ὑποκάμισον ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος.

Ἡ κλίση των εἶναι ἀνάλογος τῆς κοινωνικῆς ἐκάστου τάξεως. Οἱ μὲν κοιμῶνται ἐπὶ μόνῃς ψάθῃς· οἱ δὲ ἐπὶ ψάθῃς καὶ χειραμίου· ἄλλοι ἐπὶ στρώματος. Ἀλλὰ πάντοτε χαμαί. Αἱ ἀνώτεροι τάξεις ἔχουσι σιδηρὰς κλίνας καὶ σινδόνας. Πολλάκις οἱ μὴ ἔχοντες ἱκανὰ δωμάτια ἐν τῇ οἰκίᾳ των, ἐγειρόμενοι, μεταβάλλουσι τὴν στρωμνὴν των εἰς δέμα καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου μεταποιοῦσιν εἰς ἐστιατόριον ἢ εἰς αἵθουσαν ὑποδοχῆς.

Περὶ δὲ καθαριότητος; Οἱ ἄραβες ἔχουσι θρησκευτικὸν καθήκον νὰ πλύνωσι τὰς χεῖρας, τὰ πόδια καὶ τοὺς πόδας πεντάκις τῆς ἡμέρας, μὴ συμπεριλαμβανόμενου τοῦ πρωῖνου λουτροῦ κατ' οἶκον, ἐν τῷ ποταμῷ ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ τοῦ νυψίματος πρὸ παντὸς φαγητοῦ καὶ μετ' αὐτό. Καὶ ὁμῶς, ὡς ἐκ τῆς συνειθείας τοῦ νὰ φέρωσι πάντοτε τὸν αὐτὸν ἱματισμὸν, εἰσι μᾶλλον ρυπαροί· συντείνει δ' εἰς τοῦτο καὶ ὁ τρόπος δι' οὗ τρώγουσιν, ὡς παρακατιῶν θέλομεν ἰδεῖ.

Τὸ δὲ φαγητὸν παρακαλουθεῖ τὴν βαθμολογίαν τῆς ἐνδυμασίας. Ὁ χωρικός τρώγει κοινῶς ἄρτον ντοῦρας ἢ ἄραβόσιτου· ἐὰν δὲ τῶν καὶ ἄρτον ἐκ

αἰτου, οὗτος κατασκευάζεται οὕτως, ὥστε ἐξ αὐτοῦ δὲν ἐναπομένει πρὸς βρωσιν ἢ λεπτότατον φλόγωμα. Τὸν ἄρτον συνοδεύει μὲ κρόμμυον ἢ ρίζαν τινὰ γλυκεῖαν, ἢ τεμάχιον ἀλατισμένου καὶ εὐρωτιώντος τυροῦ, ἢ μὲ τὴν ἄλμην τοῦ τυροῦ, ἢ ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς, μὲ πέπονας, πορτοκάλια, φοινικοβαλάνους, κτλ. Οἱ ναυτικοὶ συνήθως τρώγουσι σοῦπαν φακῆς κατὰ τὴν πρωίαν, τὴν μεσημβρίαν καὶ τὴν ἑσπέραν, πίνοντες μόνον ὕδωρ.

Οἱ ἄραβες τρώγουσι καθήμενοι χαμαὶ μετὰ σοβαρότητος καὶ ἀταραξίας, ἐκάστου τεμαχίου τὴν γεῦσιν ἀπολαμβάνοντες σπουδαίως καὶ μηδαμῶς λαλοῦντες, ἔστω καὶ ἂν ὦσι πολλοὶ οἱ συνδαιτημόνες. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἔπεται τὸ τσιμποῦκ καὶ ὁ καφές (ἄνευ ζαχαρέως), ὅστις ἀπ' οὐδεμιᾶς οἰκίας ἐλλείπει, ἔστω καὶ τῆς πτωχοτάτης.

Οἱ τῆς ἀνωτέρας τάξεως τρώγουσιν ἄρτον ὡς τὸν ἀνωτέρω, ἀλλ' ὀλίγον ἐψημένον καὶ λεπτότατον· κρέας ἀρνίου ἐφθὸν καὶ ὄρυζαν κατεσκευασμένην πιλάφ. Ταῦτα εἰσὶν ἐδώδιμα κοινὰ παντὶ ἄραβι ἀνωτέρω τῆς ἐσχάτης κλάσεως. Ἐφ' ὅσον ἀνερχόμεθα δὲ, ἐπὶ τοσοῦτον ἢ ποικιλία τῶν φαγητῶν αὐξάνει, ἢτοι προστίθενται χόρτα, γλυκύσματα καὶ καρποὶ εἰς τὴν τράπεζαν, πρὸς δε ὄρνιθες κοινὰ ἢ ἰνδικαὶ καὶ κάποτε ἰχθύες. Ἡ σοῦπα εἶναι σχεδὸν ἄγνωστος τοῖς ἄραβιν· ὁ χοῖρος, ὁ οἶνος καὶ τὰ λοιπὰ πνευματώδη ποτὰ ἀπαγορεύονται αὐτοῖς ὑπὸ τῆς θρησκείας. Μεγίστη δὲ χρῆσις ποιεῖται ὑπὸ τῶν ἀράβων τοῦ βουτύρου εἰς πᾶν εἶδος φαγητοῦ. Μυελὸς, γλῶσ-

σα, καρδία καὶ ἥπαρ εἰσὶ φαγητὰ ἐξωστραχισμένα ἀπὸ τῆς τραπέζης αὐτῶν. Τὰ ἀρτύματα αὐτῶν σύγκεινται πάντοτε ἐκ κρομμύων καὶ σκορόδων· ποιοῦσι δὲ ἱκανὴν χρῆσιν ἀρωμάτων ἐν τοῖς φαγητοῖς, οἷον πεπέρεος, μαστίχης καὶ ἀμπακάν.

Οἱ τῆς ἀνωτάτης τάξεως τρώγουσιν ὡς ἐξῆς. Στογγύλον ὑπερμέγεθες ἀγγεῖον ἐκ χαλκοῦ, ἀργύρου ἢ καὶ χρυσοῦ ἔτι, καλούμενον σανία, τοποθετούμενον ἐπὶ βάρου ξυλίνου, ὕψους ἑνὸς ποδός· ἀποτελεῖ τὴν τράπεζαν. Χαμαὶ τίθεται τάπης, ἐφ' οὗ κάθηνται σταυροποδιτὶ οἱ δαιτημόνες.

Περὶ τῆς σανίας εἰσὶν ἀναρίθμητα τεμάχια ἄρτου καὶ κουτάλια ξύλινα ἢ ἐκ κοκιάλου, ἐβέννου, ἐλεφαντόδοντος, ἢ καὶ χρυσοῦ. Περικυκλοῦσι πρὸς δε τὴν σανίαν πινακίδια περιέχοντα σαρδέλλας, ελαιὰς καὶ τεμάχια τυροῦ. Τὸ κέντρον μένει κενόν. Ὑψηρέτης προσφέρει εἰς ἕκαστον τῶν δαιτημόνων χειρόμακτρον, ἕτερος δὲ ἐμφανίζεται φέρων νιπτῆρα μετάλλινον καλυπτόμενον ὑπὸ πώματος, ἀμφορέα πλήρη ὕδατος καὶ σάπωνα. Πάντες νίπτονται τὰς χεῖρας, ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου μέχρι τοῦ κατωτέρου. Ἀφοῦ πάντες νιφθῶσι, κάθηνται, τῇ προσκλήσει τοῦ προεστῶτος ἢ τοῦ οἰκοδεσπότου, περὶ τὴν τράπεζαν, μὴ ἐπιστρέφοντες τὸ χειρόμακτρον, ἀλλὰ κρατοῦντες αὐτὸ μεθ' ἑαυτῶν.

Ἐν τούτοις ἐν γωνίᾳ τινὶ τῆς αἰθούσης διατίθενται κατὰ τάξιν χαμαὶ τὰ διάφορα φαγητὰ ἐν πινακίοις κεκαλυμμένοις.

Ἄμα οἱ πάντες παρακαθήσωσιν, ὑπη-

ρέτης τοποθετείται απέναντι του οικοδεσπότης ή του άνωτέρου των δαιτημόνων, όπως ή έτοιμος εις πάσαν δοθησομένην διαταγήν. Έτερος υπηρέτης κρατεί ποτήριον και φιάλην ύδατος εις την διάθεσιν παντός αίτησομένου. Τρίτος δέ τι τοποθετεί έν τῷ κενῷ της σανίας κέντρῳ τὸ πρῶτον πινάκιον. Τότε ο οικοδεσπότης ή ο άνωτερος των παρακαθήμενων καλεῖ πάντας διά της λέξεως φαντάλουμ (όρίστε)· πρῶτος δ' αὐτός, στρέφων πρὸς τ' άνω τὰς χειρίδας του, επιτίθεται κατά του τεμαχίου, ὅπερ προτιμᾷ κάλλιον, λαμβάνων αὐτὸ διά των τριῶν του δακτύλων. Τοῦτον μιμοῦνται και οί λοιποί.

Συμβαίνει κάποτε νά εὑρεθῆ μεταξύ των δαιτημόνων και εὐφυής τις, ὅστις δραττόμενος του παρατεθέντος φαγητοῦ, κόπτει αὐτὸ διά των χειρῶν κατασχίζων εις τεμάχια, και προσφέρει ἀνά έν τοῖς λοιποῖς.

Όταν ο οικοδεσπότης ή ο άνωτερος των λοιπῶν δέν θέλει πλέον νά φάγη εκ του φαγητοῦ εκείνου, χωρὶς τὸ παράπαν νά εξετάσῃ ἄν πάντες ἔφαγον, ή ἄν επιθυμῆ τις εἰσέτι ἐξ αὐτοῦ, καλεῖ τὸν υπηρέτην και οὗτος ἀποσύρει αὐτὸ, ἐνῶ ἕτερος υπηρέτης παραθέτει ἕτερον ἀντ' εκείνου, και οὕτω καθ' ἐξῆς μέχρι τέλους. Έννοεῖται ὅτι έν ἐκάστῳ φαγητῷ ἐπαναλαμβάνεται ή πρόσκλησις φαντάλουμ.

Άρτον τρώγει ἕκαστος κατά βούλησιν, ὡς κατά βούλησιν ποιεῖται χρῆσιν των ὀρεκτικῶν, ἄπερ μένουσι σταθερῶς ἐπὶ της σανίας. Η τάξις, καθ' ἣν πα-

ρατίθενται τὰ φαγητὰ ἐστίν ή ἐξῆς. Πρῶτον τὸ ἀρνίον, εἶτα δύο εἶδη χόρτων βραστῶν μετὰ ή ἄνευ κρέατος, ἔπειτα δύο εἶδη γλυκισμάτων, δύο ἕτερα εἶδη χόρτων μετὰ ἀρτύματος, δύο ἕτερα εἶδη γλυκισμάτων, ἀκολουθῶς πόδες ἀμνοῦ με σκορδαλιάν, δύο ἕτερα εἶδη χόρτων, πάλιν δύο εἶδη γλυκισμάτων, ἐνπιλάφ και τέλος σιρόπιον. (ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ 1840.

Οί ήμέτεροι ἀναγνώσται γινώσκουσι κάλλιστα τί ἐστὶ Ἀφγανιστάν και πόσον ἐστοίχιζε τῇ Ἀγγλίᾳ ή κατ' αὐτοῦ γνωστὴ ἐκστρατεία.

Έπειδὴ δέ και ἄλλοτε ή Ἀγγλία εὐρέθη εις πόλεμον πρὸς τοὺς Ἀφγανιστανούς, και ἐπειδὴ τὰ τότε συμβάντα ὀλίγοι ἐνθυμοῦνται ή ἀνέγνωσαν, ἐνομίσαμεν καλὸν νά ἐξιστορήσωμεν έν συντομίᾳ αὐτά.

Η Ἀγγλία, τῷ 1839 εἰσέβαλεν εις τὸ Ἀφγανιστάν και κατέλαβε τὸ Καβούλ, ὅπως, ὡς ἔλεγεν, ἀντικαταστήσῃ τὴν έν τῷ κράτει ἐκείνῳ τυραννίαν διά κυβερνήσεως εἰρηνικῆς και σωτηρίας, οἷαν ἐθεώρησε τὴν ἑαυτῆς. Καὶ ἄλλος ὅμως λόγος συνέτεινεν εις τὴν εἰσβολήν, ἥτοι τὸ ἀγγλικὸν γόητρον έν τῇ Κεντρικῇ Ἀσίᾳ, ή επικράτησις δηλ. τῆς Μεγάλῃς Βρεταννίας και ή παρεμπόδισις των Ρώσων του νά ὀδεύσωσι πρὸς τὰς Ἰνδίας, πρὸς ἃς δι' ἠθικῶν μέσων εἶχον οὗτοι προχωρήσει οὐκ ὀλίγον.

Οί Ἀγγλοι ἐνόμισαν ὅτι, καταλαμ-

βάνοντες τὰς ἐπικαίρους θέσεις και τὰς σπουδαιότερας διόδους τῆς εὐρείας ἐκείνης χώρας, και ἐπιβάλλοντες αὐτῇ ὡς ἡγεμόνα τὸν πρίγκιπα Σάχ-Σούδγια-Οὐλδ Μούλτιχ, ὅστις οὕτω θά ὤφειλε τὴν εις τὸν θρόνον ἀνάρρησιν του τοῖς Ἀγγλοῖς, ἐνόμισαν λέγομεν, ὅτι θά ἀντεστάθμιζον οὕτω τὴν ὑπεροχὴν, ἣν ἀπέκτησαν οἱ Ρῶσοι έν Τεχεράνῃ.

Τὸ Ἀφγανιστάν ἐτέθη ὑπὸ της φύσεως ὡς οὐδετέρα σχεδὸν χώρα μετὰξὺ Περσίας και Ἰνδιῶν. Εἶχον δέ νά πολεμήσωσι τὸν λαόν του, λαὸν ἀπύνηκτον μὲν και διηρημένον, ἀλλ' ἐνεργητικόν, φιλοπόλεμον και ἐχθρόν των ἄσπονδον.

Αἱ πρῶται αὐτῶν ἐπιθέσεις ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, διότι τῇ 24 Ἀπριλίου 1840 ἔφθασαν νικηταὶ εις Κανδαχάρ, ὅπου ἐδωρήσαντο τὸ στέμμα τῷ Σάχ-Σούδγια. Τῇ 21 Ἰουλίου ἐγένοντο κύριοι της πόλεως Γκίζνη, τῇ δέ 7 Αὐγούστου εἰσήλασαν εις Καβούλ.

Οὕτως έν διαστήματι ὀλίγων μηνῶν εὐάριθμοι χιλιάδες ἀνδρῶν ὑπέταξαν εὐρύτατον βασιλείον, ὅπερ συνορεύει μετὰ της Βερμανικῆς αὐτοκρατορίας· χωριζόμενον ὑπὸ του Ἰνδοῦ ἀφ' ἑνὸς, ἀφ' ἑτέρου δέ συνορεύει μετὰ των Ἰνδιῶν και της Κίνας ὀλίγον πέραν του Γάγγου.

Έπὶ δύο διαρκῶς ἔτη ή ἀγγλικὴ κατοχὴ ἐβάρυνε τὴν χώραν ἐκείνην. Ὁ ἐφήμερος θρόνος του Σάχ-Σούδγια ἴστατο ὄρθιος χάρις ταῖς ἀγγλικαῖς λογχαῖς, οἱ δέ Ἀφγανοὶ δέν περιέμενον ἄλλο ή τὴν κατάλληλον στιγμήν, ὅπως ὡς εις και μόνος ἄνθρωπος ἐπιτεθῶσι κατά του ξένου, ὅστις ἔσχε τὴν ἀπρο-

νοησίαν νά διαιρεθῆ εις πολλὰς φρουράς. (α)

Η πρώτη της ἐπαναστάσεως ἀφορμὴ ὑπῆρξεν ἐχθροπραξία τις του ὑπολοχαγοῦ Λύντζ, ὅστις ἐπὶ κεφαλῆς ἀποσπάσματος, διερχόμενος ἀπὸ τινος φρουρίου, κατεχομένου ὑπὸ ὀπαδοῦ του Σάχ Σούδγια, διέταξε νά τῷ ἀνοιχθῶσιν αἱ πύλαι. Έπειδὴ δέ ὁ Ἀφγανὸς φρούραρχος ἐβράδυνε νά ὑπακούσῃ, ὁ Ἀγγλος ἀξιωματικὸς διέταξε νά κανονοβολήσωσι τὸ φρούριον, ὅπερ κατηδαφίσθη πάραυτα. Μόνον 4 ἄνδρες ἐσώθησαν εκ της καταστροφῆς.

Ἄλλ' οἱ Ἀφγανοὶ, συνελθόντες, ὠρκίσθησαν ἐνώπιον των βωμῶν του Θεοῦ των ἐκδίκησιν. Ἄλλη ἀφορμὴ έν τούτοις παρουσιάζεται· ἀπόλυτος ἔλλειψις των μέσων, ἠνάγκασε τὸν ἀρχιστράτηγον Σίρ Γ. Μάκ-Νάγκτεν, ὃν ή ἐταιρία των Ἰνδιῶν ἐπεμφεν ἐκεῖσε, ὅπως ἐλαττώσῃ τὰς δαπάνας, ἃς ἀνοήτως ἤρξατο περιστέλλων διά της ἀποκοπῆς 4,000 ρουμπιῶν χορηγούμενων τοῖς ἀρχηγοῖς Ἀφγανοῖς, τοῖς κατέχουσι τὰς στενοπορίας των ὀρέων και τηροῦσιν ἐλευθέραν τὴν μετὰξὺ Καβούλ και Γελλαλαβαδ συγκοινωνίαν. Τοῦτο συνέτεινεν εις τὸ νά στασιάζωσιν οἱ έν ταῖς στενοπορίαις ἀρχηγοὶ και νά διακόψωσι πάσαν συγκοινωνίαν μετὰξὺ Ἰνδοστάν και των στρατευμάτων των Ἀγγλων!

Ὁ στρατηγὸς Ἐλφιστων, ἀρχηγὸς των έν Καβούλ στρατευμάτων, διέταξε τὸν στρατηγὸν Σάλ νά ὀδεύσῃ πρὸς τὰ ὄρη, ὅπως ἀνοίξῃ και αὔθῃ τὴν συγ-

(α) Τὸ ὄλον του ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἀνῆρχετο εις 11,000 ἄνδρας.

κοινωνίαν. Οὗτος ἀνεχώρησε τῆ 12 Ὀκτωβρίου. Τῆ 2 Νοεμβρίου ἀφίκετο εἰς Γουνδαμουχ, κατάκοπος καὶ ἀποδεκατισμένος ὑπὸ τῶν ἀφγανικῶν ὄπλων. Μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας εὔρεν αὐτὸς καταφύγιον ἐν Γελλαλαβάδ, διότι ἐπωφελοῦμενοι οἱ Ἀφγανοὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ σώματός του, ἀποκεχωρισμένου διατελοῦντο ἀπὸ τοῦ λοιποῦ στρατοῦ, ἐπέτεθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἠφάνησαν ἐξ ὀλοκλήρου.

Τῆ 2 Νοεμβρίου ἐξερράγη ἐν Καβούλ ἡ ἐπανάστασις. Ὁ διαπρεπὴς περιηγητὴς Σὶρ Ἀλ. Burnes, εὔρε τὸν θάνατον ἐκεῖ μετὰ τῶν Ἀγγλῶν στρατιωτῶν. Τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα δὲν ἠδύνατο νὰ λάθωσιν οὐδαμῶθεν ἐνίσχυσιν, διότι τὰ ἄλλα σώματα ἀπέχον αὐτῶν κατὰ 6 μίλια. Τῆ 20 Νοεμβρίου ἐνέσκηψεν ἡ πανώλης, ἐνεκα τῆς ἐκ τῶν πτωμάτων δυσωδίας. Τόσῃ ἦτο ἡ πανολεθρία τῶν Ἀγγλῶν! Ἐν τῇ ἀκροπόλει δὲν ὑπῆρχον πλέον τρόφιμα, οὐδὲ πυρῆτις. Καὶ αὐτὸ τὸ στρατόπεδον οὐδὲν εἶχε, διότι πάντα περιήλθον εἰς χεῖρας τῶν ἐπαναστατῶν. Τῆ 21 οἱ Ἀφγανοὶ ἐφάνησαν ἐπὶ τῶν πέριξ ἀμπελώνων, ἀνερχόμενοι εἰς 10,000. Διετάχθη ἐπίθεσις κατ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἀπέβη ὀλεθρία τοῖς Ἀγγλοῖς. Ἠλέον τῶν 30 ἀξιωματικῶν ἐφονεύθησαν. Ἀμφοτέρωθεν ἡ σφαγὴ ὑπῆρξε φοβερά! Τῆ 25 Νοεμβρίου ὁ Μωχάμετ-Ἀκμπάρ-Χάν, υἱὸς τοῦ Δόστ-Μωχάμετ, τοῦ παρὰ τῶν Ἀγγλῶν ἐκθρομισθέντος καὶ αἰχμαλωτισθέντος ἡγεμόνος, ἠνώθη μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν. Τῆ 9 Δεκεμβρίου οἱ Ἀγγεῖοι

ἠναγκάσθησαν, ἐλλείψει τροφῶν, νὰ συνθηκολογήσωσιν. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀφγανῶν ἀπήτησαν ὥστε οἱ Ἀγγεῖοι νὰ κενώσωσι πᾶσαν τὴν χώραν. Τῆ 23 Δεκεμβρίου συνήρθη νέα μάχη, φονικὴ δι' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, ὡς ὑπῆρξαν πᾶσαι αἱ ἀπὸ τῆς 9ης Δεκεμβρίου συναφθεῖσαι ἀλληλοδιαδόχως. Τῆ 24 ὁ Σὶρ Μάκ-Νάγκτεν, συνοδευόμενος ὑπὸ τινῶν ἀξιωματικῶν, μετέβη εἰς ὠρισμένον μέρος, ὅπως συνεννοηθῆ κατ' εὐθείαν μετὰ τοῦ Ἀκμπάρ-Χάν, ὅστις, προσιθέμενος νὰ προδώσῃ τὸν ἀφγανιστανικὸν ἀγῶνα, ἐζήτησε συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀπλὴ πονηρία. Ἐστήθη δὲ ἐνεδρα τῶν στρατηγῶν καὶ αἰφνιδία ἐπίθεσις κατ' αὐτοῦ ἔσχε τὸ ἀποτέλεσμα ὁ μὲν στρατηγὸς νὰ φονευθῆ, οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ἀξιωματικοὶ νὰ αἰχμαλωτισθῶσι καὶ τουφεκισθῶσι πάντες!

Ἡ ἀρχηγία ἀνετέθη τότε τῶν ταγματάρχη Ε. Πότιγγερ, ὅστις συνῆψε συνθήκην, ἣν ὑπέγραψεν αὐτὸς καὶ ὁ Ἀκμπάρ-Χάν (ὅστις δὲν ἦτο ἡ ἀπλοῦς Ἀφγανὸς προσλαβῶν ψευδῶς τὸ ὄνομα τοῦ ἡγεμόνος), δι' ἧς ὑπεχρεοῦτο νὰ ἐγκαταλείψῃ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀνδρῶν τὴν Καβούλ καὶ ν' ἀπέλθῃ συνοδευόμενος ὑπὸ ἀφγανικοῦ ἀποσπάσματος εἰς Γελλαλαβάδ. Ἡ ἀναχώρησις ὠρίσθη διὰ τὴν 6 Ἰανουαρίου.

Ἐπὶ τέλος τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη. Ἀλλ' ἄμα τὰ βρετανικὰ στρατεύματα ἐξῆλθον τῶν προμαχόνων, οἱ Ἀφγανοὶ, διπλάσιοι ἢ τριπλάσιοι ὄντες, ἐπετέθησαν κατ' αὐτῶν παρασπόνδως καὶ τότε μόνον ἔπαυσαν τὸ κατ' αὐτῶν πῦρ, ὅτε ἔλαβον παρὰ τῶν Ἀγγλῶν πολλοὺς ὀμήρους.

Ἡ χιὼν καὶ τὸ δριμύ φῦχος ἐνέκρωσε τὰς δυνάμεις τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ. Τῆ 8 Ἰανουαρίου ἀφίκετο οἱ Ἀγγεῖοι εἰς Κοῦρδ-Καβούλ, ἀπέχον 12 μίλια τῆς Καβούλ. Εἶναι αὐτὸ ἐπικίνδυνος καὶ λίαν στενὴ δίοδος. Ἐκεῖ οἱ Ἀφγανοὶ ἐπετέθησαν πάλιν ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων κατ' αὐτῶν, οὔτοι δὲ ἐτράπησαν εἰς βιαίαν φυγὴν, καταλιπόντες εἰς χεῖρας τῶν Ἀφγανῶν τὰς τε γυναῖκας τῶν καὶ τοὺς καλλιτέρους τῶν ἀξιωματικῶν τῶν.

Ἐκ τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀγγλῶν, ὅστις τῆ 1 Νοεμβρίου ἀνήρχετο εἰς 15—16 χιλιάδας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν γυναικῶν, ὑπηρετῶν, τροφοδοτῶν κλπ. μόλις ἐπέζησαν 13 γυναῖκες, 12 παῖδες, 31 ἀξιωματικοὶ καὶ 53 στρατιῶται.

Πάντες οἱ εἰς φυγὴν τραπέντες ἐφονεύθησαν. Μικροῦ ἐδέησε νὰ μὴ ἐναπομείνῃ τις ἐξ αὐτῶν, ὅπως κομίσῃ τὴν εἶδησιν τῆς κατατροφῆς εἰς Γελλαλαβάδ. Εὐτυχῶς ὅμως ἐπέζησεν εἰς, ὁ Δόκτωρ Brydon, ὅστις ἀφίκετο σχεδὸν ἡμιθανὴς εἰς τὴν ρηθεῖσαν πόλιν.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἐνεποίησε φοβερὰν ἐν Ἀγγλίᾳ αἰσθησιν. Ἀγγλὸς ὑψηλῆς τάξεως ἠυποκτόνησεν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι Ἀγγλίδες εὐγενεῖς εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τῶν Ἀφγανῶν, οἵτινες ὅμως μετεχειρίσθησαν καλῶς καὶ φιλανθρώπως αὐτάς τε καὶ τοὺς λοιποὺς αἰχμαλώτους. Ἀπεφάσισε δὲ ἡ κυβέρνησις νὰ ἐκδικηθῇ τὴν προσβολήν. Ἐπετέθη λοιπὸν σπουδαίως κατὰ τοῦ Ἀφγανιστάν, ἠλευθέρωσε τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ἀφοῦ τὰ στρατεύματα τῆς Μ. Βρετανίας κατέ-

στρεψαν πόλεις καὶ χωρία, ἀπήλθον οἰκάδε, μὴ ἀποτολμῶντα νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐκεῖ.

Σήμερον ἠξιώθημεν νὰ ἴδωμεν δευτέραν ἐκδοσιν τοῦ δράματος ἐκείνου, ὅπερ κατέληξεν ὡς τὸ τότε.

Ἡ ἐλευθερία, ἡ μεγαλουργία αὕτη Θεά, δὲν ἀνέχεται τὸν ξένον ζυγὸν οὔτε ἐπὶ ἀφγανικῶν τραχίλων, ἔστω καὶ ἂν τὸν ζυγὸν αὐτὸν κομίζουσιν εὐγενεῖς Εὐρωπαῖοι. Κλίνωμεν πάντες τὸ γόνυ πρὸ τῆς Σεπτῆς ταύτης Θεᾶς!

Ἡ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ.

Διήγημα

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

— Ἰσα, ἴσα δι' αὐτὸ ἀπρηχόμεθα εἰς τοῦ κ. Προνέτη. . . προσέθηκε μετ' ὀλίγον ἂν αὐτὸς ἠγγυᾶτο δι' ἡμᾶς, θὰ ἐσωζόμεθα.

— Ὁ κ. Βερνάρδος οὐδὲν θὰ πράξῃ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος κινῶν καὶ αὐτὸς τὴν κεφαλὴν. Δὲν δύναται πλέον νὰ μᾶς ὑποφέρῃ. . . Χθὲς ἔτι τὸν συνήντησα καὶ ἤρξατο νὰ μοὶ κάμνῃ τὸν ἱεροκήρυκα. Ἐγὼ τῶ ἀπήντησα ὡς ἔπρεπε. . .

— Θεέ μου! ἐφώνησεν ἡ Μαγδαληνή! δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ ἐλθωμεν εἰς μῆξιν καὶ μετὰ τοῦ κυρίου μας.

— Β! δὲν ἀνέχομαι νὰ μοὶ κάμνῃ κανεὶς τὸν διδάσκαλον.

— Ὅποια εἴησις! . . .

Ἡ Μαρία παρενέβη καὶ αὐτὴς.

— Ὁ κ. Βερνάρδος εἶναι κάλλιστος ἄνθρωπος, εἶπε, καὶ πάντοτε ἠγάπητε τὴν οἰκογένειάν μας. Σὺ, Φραγκίσκε, μὴ ἐμφανισθῆς ἐνώπιόν του ὑπάγωμεν ἡμεῖς. . . Ἡμεῖς τὸν πρσκαλοῦμεν. Χάριν ἐμοῦ, χάριν τῆς μνήμης τοῦ πατρός μου, εἶμαι βεβαία, θὰ ὑποκύψῃ. Ἄς σπεύσωμεν λοιπὸν ἀπόψε. Β; μῆτερ, ἔ; Φραγκίσκε, τί λέγεις καὶ σὺ;

φου, ἔνθα οὐδένα ὑπάλληλον εὔρε, τοῦ τηλεγραφητοῦ καὶ τῶν κλητῆρων τραπέζων εἰς φυγὴν ἕνεκα φόβου.

Τὰ δύο πλοῖα ἐν οἷς ὁ Γαριβάρδης καὶ οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐπέβαινον, εἶχον θεαθῆ ἐν Μαρσάλα, διόπερ ὁ τηλεγραφητῆς εἶχε τηλεγραφήσει εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἐν Τράπανη στρατευμάτων τὰ ἑξῆς.

«Δύο πλοῖα, σαρδικῆν φέροντα σημαῖαν, εἰσήλθον εἰς τὸν λιμένα μας καὶ ἤρξαντο ἀποβιβάζοντα εἰς τὴν ἑρῆαν ἄνδρας ἐνόπλους».

Ὁ ἀξιωματικὸς λοιπὸν, ὅστις εἰσήλθεν εἰς τὸ τηλεγραφοεικὸν γραφεῖον, καὶ ὅστις ἀλλοτε ὑπήρξε τηλεγραφητῆς, βλέπει ὅτι καλοῦσι τὴν προσοχὴν τοῦ διὰ τῆς μηχανῆς. Παρατηρεῖ, καὶ βλέπει ὅτι στέλλεται ἐκ Τράπανης τηλεγράφημα, ἔχον οὕτω :

« Πόσοι εἰσὶν οἱ ἀποβιβαζόμενοι ; τίς ὁ σκοπὸς τῶν; »

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐνόησεν ἀσθαρῆ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἄπαντ' λοιπὸν πάραυτα :

« Συγγνώμην ! ὑπέπεσα εἰς λάθος. Τὰ δύο πλοῖα ἦσαν ἐμπορικὰ, φέροντα φορτεῖον ἐκ θεοῦ καὶ προερχόμενα ἐξ Ἀκράγαντος. »

Μετά τινα λεπτὰ ὁ τηλεγράφος ἐκόμισε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν.

« Εἶσαι ἀληθῶς ἀνόητος. Μᾶς ἔβαλες ἄνω κάτω ἄνευ λόγου. »

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐγέλασε. Κατέστρεψε τὸν τηλεγράφον καὶ ἀπῆλθεν. Οὕτω ὁ Γαριβάρδης ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐνεργῆσῃ ἀνενοχλῆτως καὶ νὰ παρασκευάσῃ τὰ πάντα.

ΤΥΠΗΚΩΤΑΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.—Στρατιώτης τις μετέθε διὰ λόγους ὑπηρεσίας παρὰ τοῦ Λοχαγῶ του. Φθάς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἐρωτᾷ.

— Μὲ τὴν ἀδειάν σας ;

— Ἐμπρός ! ἄπαντ' ὁ λοχαγός. Ὁ στρατιώτης ὄμως δὲν προχωρεῖ. Ὁ ἀξιωματικὸς, νομίσας ὅτι ὁ ζητῶν νὰ εἰσελθῇ δὲν τὸν ἤκουσεν, ἐπαναλαμβάνει μεγαλοφρονότερον.

— Ἐμπρός !

Ἄλλ' ὁ στρατιώτης δὲν κινεῖται. Τότε ὁ Λοχαγὸς ὀργισθεὶς, ἐγείρεται, ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ λέγει :

— Τί διάβολον περιμένεις ; ἀφοῦ σοὶ εἶπον ἔμπρός, διατί δὲν εἰσέρχεσαι ;

Ὁ στρατιώτης ἐν πάσῃ ἀφέλειά τῷ ἀπαντᾷ. Διότι ἐπερίμενα τὸ μὰ ρ ες.

Ὡς γνωστὸν τὰ παραγγέλματα ἐν τοῖς γυμνασίοις εἰσι προειδοποιητικὰ καὶ ἐκτελεστικά. Τὸ ἐ μ π ρ ὁ ε εἶναι προειδοποιητικόν, τὸ μὰ ρ ε δὲ ἐκτελεστικόν. Ὁ στρατιώτης δὲν δύναιτο γυμναζόμενος νὰ κινήσῃ μὲ μόνον τὸ ἐ μ π ρ ὁ ε, ἀλλ' ὅταν ἀκούσῃ καὶ τὸ μὰ ρ ε. Ἴδου διατί ὁ στρατι-

ωτῆς ἐκεῖνος δὲν εἰσῆρχετο ἀκούων τὸ ἐ μ π ρ ὁ ε μόνον. Ἐνόμειεν ὅτι, τι γίνεται ἐν τοῖς γυμνασίοις, δεῖον γὰρ ἐφαρμόζηται καὶ πανταχοῦ.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΟΣ ΤΙΜΙΟΤΗΣ.— Κατὰ τὴν ὁδὸν Τ ε μ κ λ ο ὁ ὁδοφραγμὰ τι κατελήφθη ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐν Παρισίοις στάσεως τῶν κομμουνιστῶν. Οἱ πολιορκούμενοι δὲν ὑπετάχθησαν, ἀλλ' ἠγματοποιήθησαν ἔνοπλοι. Κατὰ τοὺς κανόνας τοὺς διεπόντας τὰ τοῦ πολέμου, ἔδει νὰ τουφεκισθῶσι πάντες. Μεταξὺ τῶν συλληφθέντων ὑπῆρχε καὶ παιδίον τι, ὑπερῆμα ἰδὸν ὅτι θὰ τουφεκισθῆ, ζήτηε νὰ ὁμιλήσῃ τοῦ λοχαγῶ. Ὁ λοχαγὸς ἐρωτᾷ αὐτὸ τί θέλει ;

— Ἀφοῦ θὰ μὲ τουφεκίσετε, εἶπεν ὁ παῖς, παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ μεταβῶ εἰς μίαν οἰκίαν νὰ δῶσω αὐτὸ τὸ ὄραλόγιον (καὶ ἐδείκνυσεν ὄραλόγιόν τι) διότι εἶναι ξένον καὶ ἐπειτα ἐρχομαὶ καὶ μὲ τουφεκίζετε.

Ὁ Λοχαγὸς ἐγέλασε διὰ τὴν ἀπλοϊκὴν τὸν ἡρῶνα τοῦ παιδὸς καὶ ἰδὼν ὅτι εἶναι ἄδικον νὰ φονεύῃ παῖς παρασυρθεὶς ὑπὸ ἄλλων, προσεπειθήθη ὅτι ἤπατήθη καὶ δέχεται τὴν αἰτησίην του, λέγων :

— Πρόσεχε ὄμως μὴν ἀργοπορήσῃς.

— Ὁχι ! ἀπῆλθ' σεν ὁ παῖς, δὲν θὰ ἀργήσω.

Καὶ ἔφυγε τρέχων ὡς δορκάς.

Μετά τινα λεπτὰ ἐπανέρχεται, τοποθετεῖται εἰς τὸν τοῖχον ἔνθα ἐτουφεκίσθησαν οἱ ἄλλοι καὶ λέγει,

— Εἶμαι ἔτοιμος τώρα.

Ὁ Λοχαγὸς ἰδὼν ὅτι ὁ παῖς ἐκεῖνος ἐπανήρχετο νὰ εὔρῃ τὸν θάνατον, διότι ἔδωκε τὸν λόγον του ὅτι θὰ ἐπαγέλλῃ, σπεῦθει πρὸς αὐτόν καὶ προσποιούμενος ὅτι νομίζει αὐτόν ὡς παιδα διαρχόμενον καὶ θέλοντα νὰ ἀστυεῦθῃ, λαμβάνει αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ δίδων αὐτῷ λάκτισμα εἰς τὰ ὀπίσθια.

— Πήγαίτε ἀπ' ἐδῶ ! παληόπαιδο ! τῷ εἴπε.

Τότε ὁ παῖς ἔκων ἄκων ἀπῆλθε, σωθεὶς.

Οἱ ΠΑΠΑΙ.— Ἐνδεκα μόνον ἐκ τῶν πολλῶν Παπῶν υπερέβησαν τὸ 20ον ἔτος τῆς Βασιλείας τῶν

- 1. Ὁ ἅγ. Σιλβέστρος βασιλευσας ἀπὸ τοῦ 314—337.
- 2. ἅγ. Λέων ὁ Μέγας, » ἀπὸ τοῦ 440—461.
- 3, ἅγ. Ἀδριανὸς Κολίνας » » » 771—795.
- 4. ἅγ. Λέων Γ' » » » 795—816.
- 5. Ἀλέξανδρος Γ' » » » 1159—1181.
- 6. Οὐρβανὸς Η' » » » 1623—1644.
- 7. Κλήμης ΙΑ' » » » 1700—1721.
- 8 Πῖος Σ' » » » 1755—1799.
- 9 Πῖος Ζ' » » » 1880—1823.
- 10 Πῖος Θ' » » » 1846—1878

**Εἰς τὸν Γαμόν
τῆς Προφιλιοῦς Ἀδελφῆς μου
Ροζας Λοβεράο Δοτοράτο.**

A'.

Ὁχι ! δὲν ψάλλω σήμερον ἀγωνιῶν καὶ κλαίων.
Σήμερον πρέπει, Μοῦσά μου, νὰ γίνω Ἄνακρέων.
Καὶ ἔχω δίκαιον· μετὰ τῶσάυτας δυστυχίας,
Ὅρῶζων μοὶ ἀνοίγεται γλυκὺς εὐδαιμονίας.
Πρώτη χαρὰ τὰς θλίψεις μου, τοὺς πόνους ἐλαττοῦσα,
Ἴδου παρουσιάζεται, ἀγαπητή μου Μοῦσα,
Ἄνθη εὐώδη δότε μοι τὸν θρόνον τῆς νὰ ράνω,
Ἀφοῦ τὴν εἶδα εὐτυχῆ προτοῦ νὰ ἀποθάνω.
Τὸ ἔλεγον ! ἀδύνατον ἀγνότης ὡς ἐκείνη.
Καὶ ἀγαθότης ἀπειρος νὰ τῆκεται, νὰ φθίνῃ.
Ἄδύνατον τὴν ἀρετὴν ὁ Πλάστης νὰ παρίσῃ.
Αὐτὸς δωρεῖται τ' ἀγαθὰ ἄργα, ἀλλὰ τὰ δίδει.
Ὡ ! καί ! θὰ ζήσῃ εὐτυχῆς, πανόλβιος θὰ ζήσῃ.
Καὶ εὐτυχῆ τὸν σύντροφον αὐτῆς θὰ καταστήσῃ.

B'.

Μακρὰν ἢ θλίψεις καὶ ἡ ἀνία....
Ἴνα τὸν δρόμον τῆς ράνω, ἴα
Καὶ ῥόδα δότε μοι δροσερά.
Σκιρτᾷ ἄστ' ἀστήθῃ μου ἡ καρδιά...
Τῆς ἀδελφῆς μου ἡ εὐτυχία
Ἐὐχὴ μοι εἶναι χαρὰ.

Μακρὰν ἢ θλίψεις καὶ ἡ ἀνία....
Ἴνα τὸν δρόμον τῆς ράνω, ἴα
Καὶ ῥόδα δότε μοι δροσερά.
Σκιρτᾷ ἄστ' ἀστήθῃ μου ἡ καρδιά,
Τῆς ἀδελφῆς μου ἡ εὐτυχία
Ἐὐχὴ μοι εἶναι χαρὰ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Τῆ 20 Φεβρουαρίου 1880.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ Α. Κ.

Ὅπότεν ὀφθαλμοὶ γλαυκοὶ καὶ ὄψεις μειδιῶσα,
Καὶ χεῖλη πορφυρόχροα ζητοῦν νὰ στιχουργήσης,
ὦ! ποῖα τότε τὴν σιγὴν θὰ προτυμήσῃ γλῶσσα;
Εἶπέ, καρδιά, δύνασαι σὺ τάχα νὰ σιγήσῃς;
Ν' ἀνθέξῃς πῶς θὰ δυνηθῇς εἰς τὴν παράκλησίν της,
Εἰς τὸ γλυκὺ μειδιάμα καὶ εἰς τὴν καλλονὴν της;

Καὶ ὅμως πόθους δι' ἐμέ δὲν ἔχει ἡ καρδιά.
ὦ! εἶναι ξένη δι' αὐτὴν ἡ καλλονὴ ἡ μάγος,
Διότι ἀνεπιστρέπτει παρῆλθεν ἡ εὐδία,
Κ' ἔγινε σκότος ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά πάγος.
Ἦγάπησεν ἡ τάλαινα εὐαίσθητος καρδιά,
Κι' ὁ ἔρωσ τῆ ἀπῆντησε «μαρτύριον, πικρία!»

ὦ! διατὶ τὴν καστανὴν νὰ ἀτενίσω κόμην,
Τὸ βαυκαλίζον βλέμμα της καὶ τὸ μειδιάμα της;
Ποτὲ ἄς μὴ τὴν ἔβλεπον ἄς μὴ αὐτῆς ἠρώμην·
Ἄς μὴ μ' ἠσπάζοντο θερμῶς τὰ χεῖλη τὰ ἄβρά της,
Καὶ τότε, κόρη θελκτικῆ, λατρείαν οὐρανίαν
Θὰ σοὶ προσήνεγκον ἐγὼ καὶ ὄχι στιχουργίαν.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ ΙΒ'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Πράσοι—Ράσοι.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Μὴ λαλεῖς ποτὲ πρὶν σκεφθῆς.

Τὴν λύσιν ἀμφοτέρων, γρίφου τε δηλονότι
καὶ αἰνίγματος, ἐπεμψε πρῶτος ὁ ἐν Καίρω κ.
Σωκρ. Βολτέρας, εἶτα δὲ ὁ κ. Ι. Δ. Φιορεντι-
νος ἐκ Βίρκετ-ἔλ-Σάμπ, ὁ κ. Ἰω. Βελισσαρίδης
ἐκ Κιαφριάς καὶ οἱ κ. κ. Γ. Πεντάκης καὶ Π.
Ζαγκλῆς ἐνταῦθα.

Τὴν λύσιν μόνον τοῦ γρίφου ἐπεμψαν οἱ κ.
ἤτυλ. Ἰω. Σουδαρίδης ἐνταῦθα, καὶ Σπ. Χ.
Μεσσάρης ἐκ Καίρου.

Τὴν λύσιν δὲ μόνον τοῦ αἰνίγματος οἱ ἐν-
ταῦθα κ. κ. Π. Θ. Χρυσόχοῦ, καὶ Πρ. Ἀδαμό-
πουλος.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΓ'.

Ὅλοκληρον εὐρίσκομαι εἰς τὰ νεκροταφεῖα.
Ἄν χάσω δὲ τὴν κεφαλὴν κι' ἀναθιάσω τόνον,
Γίνομαι ζῶον ἰσχυρὸν καὶ ἐν ἐπικρατεῖα
Τινὶ, τὸ ἀντικείμενον τῶν φιλοθεαμόνων.

ΓΡΙΦΟΣ Ι'.

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

ε τε

Πόλις Ἰταλίας

π η